

THE DROPOUT

بی‌ثمر و کم‌اهمیت می‌شمارند.

بنابراین «ترک تحصیل» الیزابت هولمز نه یک عملکرد فردی، بلکه نمادی از تغییر مسیر موفقیت و پیشرفت در نگاه نسل هزاره‌ای (قرن ۲۱) است که تصور می‌کنند در هر زمینه‌ای، با داشتن ایده‌ای ابتدایی ولی بلندپروازانه، شور و شوق زیاد و تکرار جملات انگیزشی کتاب‌های موفقیت و بدون خاک صحنه علم را خوردن، می‌توانند دنیا را تغییر دهند.

اعاده حیثیت علمی و فرهنگی

پس از مشخص شدن شرایط غیرعادی شرکت و شروع تحقیقات، ترانوس ورشکست می‌شود. بیش از ۷۰۰ میلیون دلار از پول سرمایه‌داران از بین می‌رود و ۸۰۰ نفر کار خود را از دست می‌دهند. اینها غیر از اثرات فرهنگی و ضربه بزرگی است که به اعتماد مردم زده می‌شود. چنانچه در پایان سریال عنوان می‌شود: بعد از این رسوایی، بسیاری از کارآفرینان زن در «سیلیکون ولی»، قادر به جلب اعتماد سرمایه‌گذاران نیستند.

با این حال، «روایت و تجربه نگاری» می‌تواند از این رسوایی علمی، پلی به سوی پیشرفت بسازد. از سال ۲۰۱۷ که واقعبیت‌ها افشا و شرکت ورشکسته شده است تا سال ۲۰۲۲ که هنوز حکم نهایی دادگاه الیزابت هولمز صادر نشده است، یک کتاب (توسط روزنامه‌نگار وال استریت ژورنال)، یک مستند و یک سریال درباره این شخصیت و شرکت ساخته شده و قرارداد ساخت یک فیلم سینمایی نیز با ستارگان هالیوود امضا شده است.

گرچه در نگاه اول، پرداختن به این رسوایی بزرگ در آمریکایی که قوانین کسب‌وکارش بسیار محکم به نظر می‌رسد، آن هم درحالی که پای بسیاری از دولتمردان سهامدار در وسط است، مایه شرمساری به نظر برسد، اما در دنیای رسانه زده امروز، انتقاد از ضد فرهنگ‌ها و اصلاح خلأهای قانونی پدیدآور آن‌ها، جز

”

پس از مشخص شدن شرایط غیرعادی شرکت و شروع تحقیقات، ترانوس ورشکست می‌شود. بیش از ۷۰۰ میلیون دلار از پول سرمایه‌داران از بین می‌رود و ۸۰۰ نفر کار خود را از دست می‌دهند. اینها غیر از اثرات فرهنگی و ضربه بزرگی است که به اعتماد مردم زده می‌شود

از راه روایت و رسانه‌های عمومی امکان‌پذیر نیست. مسأله‌ای که متأسفانه در ایران و در شرایطی که اهداف پیشرفت در بالاترین اولویت سیاست‌گذاری‌ها قرار دارند، اصلاً مورد توجه قرار نمی‌گیرد. شاید به‌عنوان معادل داخلی چنین فریبکاری علمی، «سامانه مستعان» را بتوان مثال زد؛ دستگاهی که ادعاهای گزافش در بحبوحه بحران کرونا و درحالی که در شرایط بسیار سخت بعد از ترور سردار سلیمانی، دستاوردهای نظامی-علمی ما مورد مباحث بود، موقعیت علمی کشور و نیروهای نظامی را مورد تردید و مایه تمسخر قرار داد. با این حال و با گذشت دو سال از آن تاریخ، حتی گزارش و مصاحبه‌ای از افراد دخیل و مسائلی را که پدیدآورنده آن شرایط بودند نمی‌توان یافت. امری که اگر انجام شود، قطعاً بتدریج زمینه‌های تکرار چنین رخدادهایی در سطوح مختلف را از میان بر خواهد داشت. نمونه «ترک تحصیل» به ما یادآوری می‌کند که روایت و سینمای پیشرفت، تنها سینمای موفقیت‌ها و امید به آینده نیست، بلکه روایت و سینمای عبرت از گذشته نیز هست.